

dne

PŘÍLOHA

Ministr vnitra
Milan Chovanec

Toto rozhodnutí nabylo právní moci
dne: 27. 11. 2015
podpis: [podpis]
[státní znak]

MVCRP0158RZV

Naturalizace v České republice (GA15-07626S)
podle zákona č. 186/2013 Sb.
prac. č.: 0724 r

V Praze dne 26. listopadu 2015
Č. j.: MV-98272-4/VS-2015

Rozhodnutí

Ministr vnitra jako příslušný správní orgán podle ustanovení § 152 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „správní řád“), přezkoumal na základě včasného rozkladu, který podal [podpis] Vilnius - Litva, státní občan Běloruska, trvale bytem Kodymova 2536/14, 158 00 Praha 5, (dále jen „žadatel“) právně zastoupen [podpis], advokátem, se sídlem [podpis] rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru všeobecné správy (dále jen „Ministerstvo vnitra“), ze dne 14. 5. 2015, č. j.: VS-6443/835.3/2-2014, kterým nebylo podle ustanovení § 22 odst. 3 zákona č. 186/2013 Sb., o státním občanství České republiky a o změně některých zákonů (zákon o státním občanství České republiky), vyhověno jeho žádosti o udělení státního občanství České republiky, (dále jen „žádost“), a rozhodl takto:

Podle ustanovení § 152 odst. 5 písm. b) správního řádu rozklad **zamítá**.

Odůvodnění:

I.

Žadatel podal dne 13. 5. 2014 prostřednictvím Úřadu městské části Praha 13 žádost o udělení státního občanství České republiky, která došla dne 19. 6. 2014 Ministerstvu vnitra. V České republice se žadatel zdržuje od roku 1999, trvalý pobyt má v České republice povolen od dne 15. 5. 2006. Je svobodný a bezdětný, žije ve společné domácnosti s matkou. Žadatel pracuje jako asistent na Vysoké škole ekonomické. 16

Usnesením Ministerstva vnitra ze dne 24. 2. 2015 bylo správní řízení o žádosti jmenovaného o udělení státního občanství České republiky podle § 64 odst. 1 písm. a) správního řádu přerušeno na dobu 60 dnů od doručení tohoto usnesení a zároveň byl žadatel vyzván, aby odstranil nedostatky žádosti doložením dokladů specifikovaných v usnesení. V souladu s § 47 správního řádu byl žadatel zároveň informován o tom, že dne 13. 5. 2014 bylo zahájeno správní řízení o jeho žádosti o udělení státního občanství České republiky. Tímto usnesením byl rovněž poučen o svých procesních právech ve smyslu § 36 a § 38 správního řádu, dle nichž má právo nahlížet do spisu, navrhopvat důkazy, činit jiné návrhy po celou dobu řízení až do vydání rozhodnutí a má právo vyjádřit v řízení své stanovisko včetně vyjádření se k podkladům rozhodnutí.

Požadované podklady, nezbytné k posouzení splnění zákonem stanovených podmínek pro udělení státního občanství České republiky, obdrželo Ministerstvo vnitra ve stanovené lhůtě dne 26. 3. 2015.

II.

Ministerstvo vnitra po provedeném důkazním řízení a po komplexním zvážení veškerých podkladů pro vydání rozhodnutí konstatovalo, že žadatel má v České republice povolen trvalý pobyt ode dne 15. 5. 2006, tedy více než 5 let, splňuje podmínku podle ustanovení 14 odst. 1 písm. a) zákona o státním občanství České republiky.

Žadatel rovněž splňuje podmínku stanovenou v § 14 odst. 2 zákona o státním občanství České republiky, neboť se na území České republiky fakticky zdržoval po celou dobu povoleného trvalého pobytu.

Výpisem z evidence Rejstříku trestů ze dne 19. 2. 2015, který si v souladu s § 22 odst. 2 zákona o státním občanství České republiky vyžádalo Ministerstvo vnitra, žadatel prokázal trestní bezúhonnost ve smyslu § 14 odst. 3 tohoto zákona. S přihlédnutím k době jeho pobytu v České republice pak neprokazuje trestní bezúhonnost v domovském státu, popř. v jiných státech.

Doložením úředně ověřené kopie osvědčení vydaného dne 28. 4. 2015 Ústavem jazykové a odborné přípravy Univerzity Karlovy o vykonání zkoušky znalosti z českého jazyka, základní znalosti ústavního systému a základní orientace v kulturně-společenských, zeměpisných a historických reáliích České republiky pro účely nabytí státního občanství České republiky prokázal splnění podmínek stanovených v § 14 odst. 4 a 5 zákona o státním občanství České republiky.

Z listinných podkladů vyplývá, že žadatel splňuje též podmínku stanovenou v § 14 odst. 6 zákona o státním občanství České republiky. Žadatel neporušil povinnosti vyplývající z jiných právních předpisů upravujících vstup a pobyt cizinců na území České republiky, veřejné zdravotní pojištění, sociální zabezpečení, důchodové pojištění, zaměstnanost, daně, cla, odvody a poplatky, vyživovací povinnost vůči dítěti, které má trvalý pobyt na území České republiky, nebo veřejnoprávní povinnosti k obci, ve které je žadatel přihlášen k pobytu, jde-li o povinnosti uložené obcí v samostatné působnosti.

Žadatel splňuje rovněž podmínku stanovenou v § 14 odst. 7 zákona o státním občanství České republiky, neboť prokázal výši a zdroje svých příjmů, i to, že ze svých příjmů v deklarované výši odvádí daň.

Dále žadatel splňuje podmínku podle § 14 odst. 8 zákona o státním občanství České republiky, když prokázal, že v posledních třech letech výrazně a bez vážných důvodů nezatěžoval systém státní sociální podpory nebo systém pomoci v hmotné nouzi.

V souladu s § 22 odst. 3 zákona o státním občanství České republiky si Ministerstvo vnitra vyžádalo stanoviska Policie České republiky a zpravodajských

služeb (dále též jen „bezpečnostní služby“). Na základě těchto stanovisek vyšlo najevo, že žadatel ohrožuje bezpečnost státu. Ministerstvo vnitra proto žádost zamítlo z důvodu bezpečnosti státu, jak vyplývá z citovaného ustanovení.

III.

Proti zamítavému rozhodnutí Ministerstva vnitra, které bylo žadateli zasláno prostřednictvím poštovní přepravy dne 18. 5. 2015, podal dne 1. 6. 2015 včasný rozklad. Pro úplnost se poznamenává, že doklad o doručení není k dispozici a Ministerstvo vnitra reklamuje doložení doručky, která prokáže přesné datum doručení tohoto rozhodnutí žadateli. Z uvedených časových údajů je však podání rozkladu v zákonné lhůtě jednoznačné. Plnou moc, kterou žadatel udělil právnímu zástupci, doložil dne 4. 6. 2015 a dne 3. 6. 2015 a 9. 6. 2015 svůj rozklad doplnil.

V rozkladu žadatel uvádí, že není členem žádné politické strany a neúčastní se žádných politických aktivit, mítinků nebo jiných politických akcí. Krátkodobě se podílel pouze na činnosti Společnosti česko – běloruského přátelství, která vznikla asi před pěti lety a v prvních dvou letech uspořádala několik kulturních akcí, později se žádných aktivit jmenované společnosti již nezúčastnil. Občas je v kontaktu s Velvyslanectvím Běloruska a dvakrát pozval běloruského velvyslance, aby v rámci žadatelovy výuky na Vysoké škole ekonomické promluvil ke studentům. K tomu žadatel poznamenává, že velvyslanec poskytl o situaci v Bělorusku korektní informace.

Dále žadatel přibližuje obsah předmětů, které na vysoké škole vyučuje, jakož i zaměření jeho diskuse se studenty. Namítá, že na jeho názorech není nic extremistického či nebezpečného. K jeho výuce nikdy nebyly uplatněny výhrady ze strany kolegů ani nadřízených. Zmiňuje též, že je zaregistrován ve třech sociálních sítích (Facebook, Odnoklassniki (Spolužáci) a LinkedIn), které používá pouze pro komunikaci s přáteli. Dle jeho přesvědčení, byla jeho činnost, kterou vyvíjel, společensky užitečná a nikterak neohrožovala bezpečnost České republiky.

Žadatel si je vědom, že zákon o státním občanství České republiky výslovně stanoví, že na udělení státního občanství není právní nárok a rozhodování o udělení státního občanství státního občanství je výkonem státní suverenity a je věcí České republiky, komu státní občanství udělí. Uvedené však na druhou stranu neznamená libovůli. I v řízení o udělení státního občanství musí platit obecné zásady správního řízení, např. předvídatelnost, legitimní očekávání apod. Dle jeho mínění byly v dané věci právě tyto dvě jmenované zásady porušeny.

Závěrem žadatel shrnuje, že ze všech uvedených důvodů je pro něho rozhodnutí Ministerstva vnitra překvapivé, odporuje zásadě legitimního očekávání a žadatel proto pokládá za nezbytné, aby stanovisko policie a zpravodajských služeb bylo přezkoumáno.

Vzhledem k výše uvedenému žadatel v rozkladu žádá ministra vnitra, aby napadené rozhodnutí zrušil a rozhodl tak, že se jeho žádosti vyhovuje.

IV.

O rozkladu proti rozhodnutí Ministerstva vnitra rozhoduje podle ustanovení § 152 odst. 2 a 3 správního řádu ministr vnitra na základě návrhu rozkladové komise. Rozklad posoudila rozkladová komise ministra vnitra.

V posuzovaném případě považuje ministr vnitra předně objasnit následující aspekty předmětné právní úpravy.

Důvodem pro zamítnutí žádosti byla skutečnost, že stanoviska, která je Ministerstvo vnitra povinno si podle § 22 odst. 3 zákona o státním občanství České republiky v řízení o udělení státního občanství České republiky vyžádat, obsahovala informaci, dle níž žadatel ohrožuje bezpečnost České republiky. Šlo přitom o informace podléhající utajení podle zákona č. 412/2005 Sb., o ochraně utajovaných informací a o bezpečnostní způsobilosti, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon č. 412/2005 Sb.“). V souladu s posledně citovaným ustanovením zákona o státním občanství České republiky se tato stanoviska nestávají součástí spisu, pokud obsahují utajované informace. Podle § 22 odst. 3 zákona o státním občanství se v případě, že v řízení vyjde na základě stanoviska Policie České republiky nebo zpravodajské služby, které obsahuje utajované informace, najevo, že žadatel ohrožuje bezpečnost státu, jeho svrchovanost a územní celistvost, demokratické základy, životy, zdraví, nebo majetkové hodnoty, v odůvodnění rozhodnutí pouze uvede, že k zamítnutí žádosti došlo z důvodu ohrožení bezpečnosti státu. V případě žadatele byl takovýto závěr učiněn. Ve smyslu citovaného ustanovení bylo proto v odůvodnění předmětného rozhodnutí pouze uvedeno, že k zamítnutí žádosti došlo z důvodu ohrožení bezpečnosti státu.

Zmiňované bezpečnostní služby svá stanoviska vyhotovují v intencích zájmů uváděných v § 13 odst. 2 zákona o státním občanství České republiky, tj. posuzují, zda z hlediska jejich poznatků může být žadatel tzv. bezpečnostním rizikem ve vazbě na možné udělení státního občanství. Negativní stanovisko je pak vydáváno v případě, že dotčená bezpečnostní služba k závěru o existenci takového rizika na základě svých poznatků v konkrétní situaci dospěje. Každé negativní stanovisko vydané ve smyslu výše uvedeného je vydáváno na úrovni ředitele příslušné zpravodajské služby nebo zvláštní složky Policie České republiky, případně jeho zástupce. Je tudíž garantováno, že závěr o bezpečnostním riziku pro Českou republiku spojený s osobou žadatele je založen na ověřených poznatcích a skutečnostech.

V obecné rovině je nutno dále konstatovat, že stanoviska bezpečnostních služeb nejsou závaznými stanovisky ve smyslu § 149 odst. 1 správního řádu. Ministr vnitra v rámci řízení o rozkladu přezkoumává tato stanoviska ve vazbě na konkrétní situaci žadatele, požadavky zákona o státním občanství České republiky, správního řádu a další dotčené právní normy, jakož i s přihlédnutím k judikatuře vnitrostátních i mezinárodních soudů. Ustanovení § 22 odst. 3 zákona o státním občanství České republiky ve vazbě na § 26 tohoto zákona nadto zakládá speciální procesní režim týkající se těch stanovisek bezpečnostních služeb, která na základě utajovaných informací obsahují negativní závěr ve věci udělení státního občanství České republiky žadatelů z důvodu bezpečnostního rizika. Jsou-li naplněny podmínky pro použití zvláštní právní úpravy, jak je tomu v posuzovaném případě, musí se tato

úprava aplikovat a nelze použít úpravu obecnou. Z hlediska ochrany základních bezpečnostních zájmů státu představuje tento zákonem upravený postup ve srovnání s obecnými předpisy o správním řízení legitimní a přiměřené omezení procesních práv účastníka řízení a obsahových náležitostí odůvodnění rozhodnutí.

V souvislosti s interpretací a aplikací ustanovení § 22 odst. 3 zákona o státním občanství České republiky je na místě též zmínit, že i ve Výkladově zprávě komise expertů pro státní občanství k Evropské úmluvě o státním občanství (vyhlášená sdělením Ministerstva zahraničních věcí pod č. 76/2004 Sb.m.s.) v komentáři ke čl. 11 se uvádí, že v případě rozhodnutí dotýkajících se národní bezpečnosti má být poskytováno pouze minimum informací (v angl. originále „For decisions involving national security, only a minimum amount of information has to be provided.“).

Pouze pro úplnost pak ministr vnitra podotýká, že s obdobnou úpravou, jako má Česká republika, se lze setkat i v jiných státech stejného právního okruhu, jako je Česká republika. Příkladem lze jmenovat tyto státy:

- **Polsko**, kde se rozhodnutí opírající se v zákonem stanovených případech o bezpečnostní důvody neodůvodňují (čl. 107 Zákoníku správního řízení ze 14. 7. 1960 /*Kodeks postępowania administracyjnego*, ve znění pozdějších předpisů, ve spojení s čl. 31 a 36 zákona o státním občanství z 2. 5. 2009 /*Ustawa o obywatelstwie polskim*/).
- **Dánsko**, kde může Parlamentní naturalizační komise o neudělení státního občanství (naturalizaci) v případech možné bezpečnostní hrozby pro Dánsko rozhodnout bez odůvodnění rozhodnutí a možnosti odvolání.

Dále považuje ministr vnitra dále za důležité uvést, že byť žadateli nejsou známy konkrétní důvody, které k vydání negativních stanovisek vedly, jeho právu na spravedlivý proces je však přesto poskytnuta ochrana přiměřená okolnostem případu. Žadatel ví, že jeho zamítavé rozhodnutí stojí na negativním stanovisku některé bezpečnostní služby. Má též možnost proti tomuto závěru brojit podáním rozkladu, což ostatně učinil. Důvody, na nichž bylo zamítavé rozhodnutí Ministerstva vnitra založeno, jsou v řízení o rozkladu přezkoumávány i bez toho, že by je účastník řízení přesně znal. Žadatelovo právo obhajovat svá práva a zájmy je tedy v potřebném rozsahu zachováno, samozřejmě při respektování specifík daného případu (tedy dopadu do bezpečnostních zájmů země).

Zároveň ministr vnitra zdůrazňuje princip, nyní výslovně zakotvený v § 12 zákona o státním občanství České republiky, který v rozkladu zmiňuje i žadatel, dle něhož na udělení státního občanství není právní nárok, jak již dříve opakovaně v řadě rozhodnutí potvrdil Ústavní soud i Nejvyšší správní soud (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 6. 2006, čj.: 3 As 32/2005 – 51, a navazující usnesení Ústavního soudu ze dne 17. 5. 2007, sp. zn.: II. ÚS 624/06, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2014, čj.: 4 As 142/2013-29). V úvahu vzal ministr vnitra i skutečnost, že osobě, již bylo uděleno státní občanství České republiky, toto občanství (na rozdíl od řady jiných států) nelze odejmout proto, že se stala bezpečnostním rizikem pro český stát. Proto je nutno případné bezpečnostní riziko před udělením státního občanství České republiky vážít obzvlášť pečlivě.

V případech, kdy státoobčanský vztah nevzniká ze zákona, ale na základě rozhodnutí orgánu státu, má tento stát nezadatelné právo rozhodnout, zda určité osobě státní občanství udělí či nikoli. Jak ostatně vyplývá z usnesení Ústavního soudu České republiky ze dne 8. 3. 2000, č. j.: IV.ÚS 586/99, každý suverénní stát má právo stanovit podmínky, za kterých mohou cizinci získat státní občanství České republiky s tím, že zde není žádného základního práva, které by stát mohl porušovat tím, že cizinci státní občanství neudělí. Pokud tedy není cizinci státní občanství České republiky uděleno, neporušuje tím orgán zastupující stát žádné právo zaručené Ústavou, ústavními zákony ani mezinárodní smlouvou ve smyslu čl. 10 Ústavy.

Z tohoto hlediska takový postup není v rozporu ani s Evropskou úmluvou o státním občanství. Právně relevantní význam má pak v posuzovaném případě skutečnost, že tato Úmluva ani její protokoly negarantují právo na udělení státního občanství konkrétní země. To ostatně potvrzuje i judikatura Evropského soudu pro lidská práva – viz např. rozhodnutí z 12. 1. 1999 ve věci *Karashev proti Finsku*, stížnost č. 31414/96 (ECHR 1999-II), bod 1. a): „Soud poznamenává, že právo na udělení konkrétního státního občanství není garantováno Úmluvou ani jejími protokoly.“ (v angl. znění: *The Court notes that the right to acquire a particular nationality is not guaranteed by the Convention or its Protocols.*)

V intencích shora rozebrané zákonné úpravy ministr vnitra v rámci řízení o rozkladu opětovně posoudil negativní stanovisko příslušné bezpečnostní služby. Vyhodnotil důvody zmiňovaného negativního stanoviska ve vazbě na žadatelovu osobní situaci – zejména dobu pobytu v České republice, rodinnou a pracovní integraci, jakož i skutečnost, že plní své veřejnoprávní povinnosti. Zkoumal, zda bezpečnostní riziko u žadatele trvá. Vzal v úvahu, jaký dopad může mít pro žadatele skutečnost, že mu státní občanství nebude uděleno a jaké by naopak mohly být případné negativní dopady pro Českou republiku, pokud by žadatel její občanství uděleno bylo. Po posouzení všech těchto skutečností dospěl k závěru, že bezpečnostní riziko u žadatele přetrvává a je takového charakteru, že brání udělení státního občanství České republiky žadateli.

Ve spojitosti s uplatněnými rozkladovými námitkami nelze než v tomto kontextu konstatovat, že v rámci přezkoumání napadeného rozhodnutí bylo, tak jako v každém obdobném případě, znovu vyhodnoceno negativní stanovisko příslušné bezpečnostní služby, a to bez ohledu na skutečnost, zda žadatel o takové přezkoumání požádá či nikoli. Dle názoru ministra vnitra tak postupovalo Ministerstvo vnitra v předmětném řízení plně v souladu se zásadou legitimního očekávání, vyjádřenou v ustanovení § 2 odst. 4 správního řádu. Je třeba respektovat, že zásada legitimního očekávání neboli zásada oprávněné důvěry v právo a právní řád nedává žadateli nárok na to, aby správní orgán v jeho případě rozhodl určitým způsobem, nýbrž nárok na to, aby správní orgán rozhodl i v jeho případě způsobem předvídatelným a aby svůj postup a způsob rozhodnutí odůvodnil v tomto případě v rámci shora uvedených omezení daných zákonem o státním občanství České republiky. Je-li rozhodnutí o udělení státního občanství České republiky vázáno na splnění zákonem stanovených podmínek a v konkrétním případě je ve správním řízení zjištěno, že není splněna byť jen jedna ze zákonných podmínek, a to podmínka nepominutelná, nelze v rozhodnutí o zamítnutí takové žádosti odůvodněném ve smyslu výše uvedeného spatřovat libovůli správního orgánu a rozpor se zásadou

legitimního očekávání. Z výše uvedeného plyne, že žadatelovy námitky v podaném rozkladu nejsou právně relevantní a nelze je v předmětném správní řízení jakkoli zohlednit.

S odkazem na výše uvedené proto ministr vnitra na návrh rozkladové komise rozhodl způsobem uvedeným ve výroku tohoto rozhodnutí.

P o u ě n í: Proti tomuto rozhodnutí se podle ustanovení § 91 odst. 1 ve spojení s ustanovením § 152 odst. 4 správního řádu nelze odvolat.

Milan Chovanec
ministr vnitra

